

LÖYTÖ SYVYYDESTÄ

Merja Hautanen, Suvi Karppinen

LÖYTÖ SYVYYDESTÄ

Teksti: Merja Hautanen

Kuvitus: Suvi Karppinen

Kuvitus: Suvi Karppinen

Sivun valmistus: Merja Hautanen

Oikeinkirjoituksen tarkistus: Juhani Ilomäki ja Liisa Ilomäki

© 2026 Merja Hautanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5429-0

SISÄLLYSLUETTELO:

1. AURINKOMETSÄ.....	5
2. PIMEYTTÄ KOHTI.....	8
3. MAAN UUMENISSA.....	12
4. PAKO.....	18
5. JÄLLEEN TURVASSA.....	24

Wiljam Hautasen maalaus Luolamies.

1. AURINKOMETSÄ

Aurinkometsä kylpee kirkkaissa väreissä.
Suuri tulinen taivaankappale loistaa hellittämättä
häikäisevää, kirkasta valoa.

Metsä huokuu elämää.
Linnut visertävät puiden oksilla läpi
vuorokauden, eikä Aurinkometsässä ole
koskaan yötä.
Kukat kukkivat taukoamatta,
sillä ne saavat voimansa auringon kirkkaudesta.
Ikuisen valon maailmassa ihmiset tuntevat
täydellistä onnea.

Mutta aina löytyy poikkeuksia.

Aurinkometsässä asuu yksi mies, joka suunnittelee pakoa metsästä. Hän ei pidä siitä, että valo saavuttaa ihmiset kaikkialla, minne sitten menevätkin. Tämä mies haluaa luoda oman maailmansa ja tehdä sinne oman aurinkonsa. Eräänä päivänä hän laatii suunnitelman ja ryhtyy toimeen viipymättä.

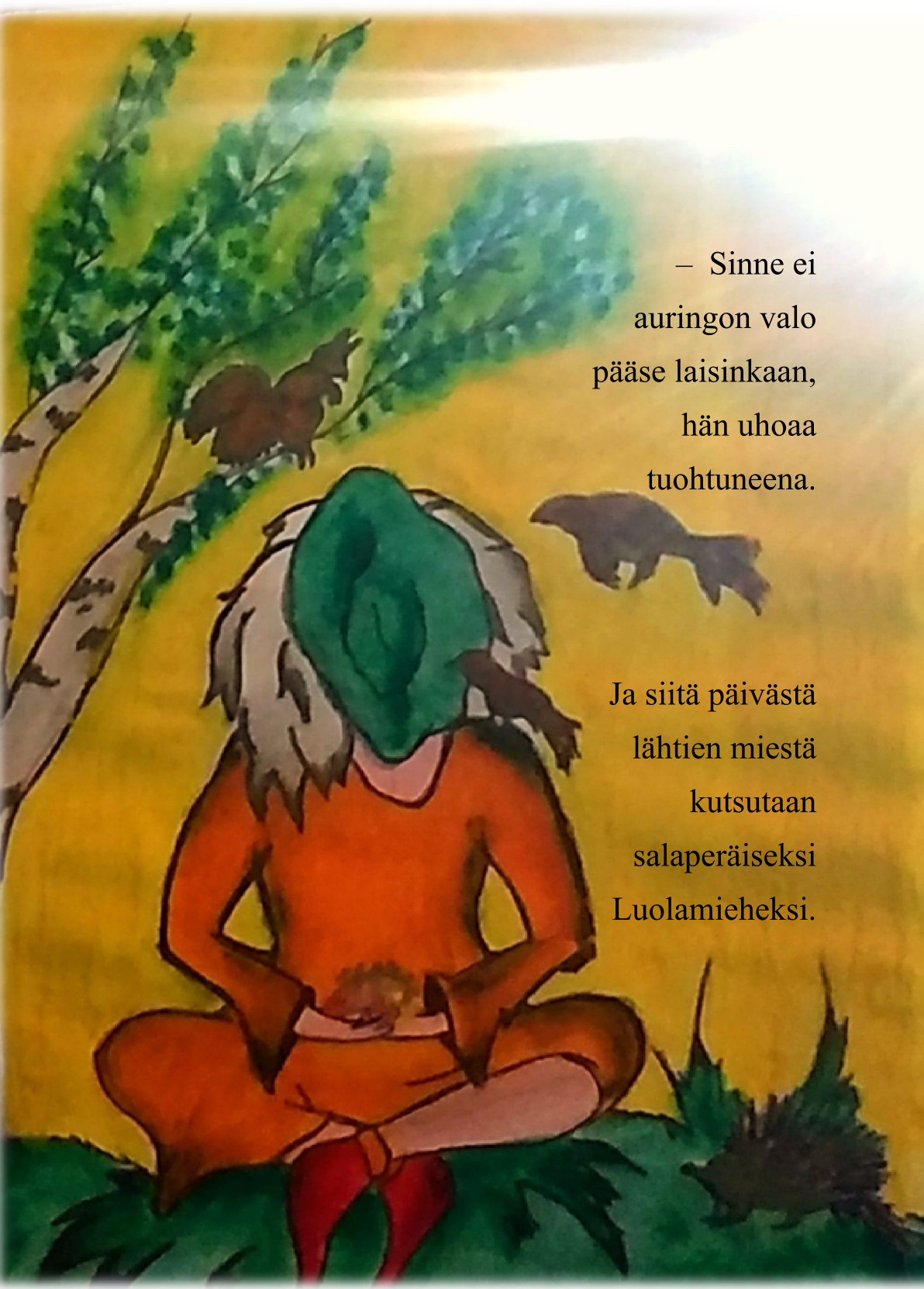
Vaikka aurinko läpivalaisee miehen kokonaan, jopa hänen ajatuksensa, hän alkaa kaivaa maata lapiolla. Hän kaivaa ja kaivaa.

Ihmisiä kulkee ohitse.

He pysähtyvät ja kysyvät:

– Mitä sinä teet?

– Kaivan itselleni luolan,
mies vastaa.

— Sinne ei
auringon valo
pääse laisinkaan,
hän uhoaa
tuohtuneena.

Ja siitä päivästä
lähtien miestä
kutsutaan
salaperäiseksi
Luolamieheksi.

2. PIMEYTTÄ KOHTI

Luolamies lyö lapion terän multaiseen maahan,
taivuttaa lapion vartta ja ponnistaa. Multaa
ryöpsähtää kaivetun onkalon reunalle.

Hikipisarat valuvat hänen otsaltaan, sillä
auringonvalo seuraa häntä jopa maan alle.

Päättäväisesti mies kaivaa käytävää eteenpäin. Hän siirtää edestään puiden juuria, jotka hidastavat työskentelyä. Nyt lapion terä osuu suureen kiveen. Mies päättää kiertää kiven, mutta suunnitelmastaan hän ei peräänny.

Mies etenee maan alla. Mutta vaikka hänen edessään on pimeys, käytävä hänen takanaan täyttyy valosta. Nopeasti Luolamies kaivaa tiukan mutkan vasemmalle.

Silloin hän saapuu suureen onkaloon, ja valo katoaa näkyvistä. Hän on saapunut pimeyden maailmaan.

– Tämä on minun maailmani. Tänne haluan jäädä, Luolamies toteaa helpottuneena.

Hän muotoilee luolan itselleen sopivaksi ja taputtelee onkalon seinät koviksi.

Kun mies saa luolansa valmiiksi, hän piirtää
sen synkeälle seinälle oman aurinkonsa kuvan.

– Noin, nyt olen luonut oman maailmani
ja tehnyt sinne oman aurinkoni. Täällä minä
tahdon asua,
hän toteaa tyytyväisenä.

Mies jää luolaan, mutta koska on niin pimeää,
hän alkaa tuntea itsensä uneliaaksi.

Ensimmäistä kertaa elämässään Luolamies
nukkuu.

Kun hän lopulta herää unestaan, aurinko on
noussut korkealle taivaalle, ja sen valonsäteet
tavoittelevat maan syvyyksiä.

Kirkkaat säteet tunkeutuvat pimeään käytävään
ja löytävät luolan sekä nukkuvan miehen.

Löytö syvyydestä

Nuori taiteilija on juuri tehnyt maalauksen.
Hän antaa teokselleen nimen Luolamies.
Tarinan ajatus maalauksessa jää kesken,
mutta kirjailija haluaa saattaa tarinan
loppuun. Lue jännittävät hetket maan alla!

*"Viimeisillä voimillaan mies piirtää luolan
seinälle auringon ja vaipuu sen jälkeen
syvään uneen.*

*Kenties hän olisi nukkunut luolassaan
loputtomasti, mutta auringon suloinen lämpö
herättää hänet.*

Hänen piilopaikkansa on paljastunut!"

Kannen kuva:

Suvi Karppinen

